

Κράτος και αριστερά

του Βασιλείου Μακρυπούλια*

Άνθρωποι χωρίς εσωτερικό εθνικό δεσμό, το χρήμα είναι το μόνο που ενώνει τους ανθρώπους, άμορφοι μαζάνθρωποι, είναι τα χαρακτηριστικά του αριστερού κράτους.

Πώς εννοεί άραγε η αριστερά την έννοια του κράτους; Για ποιά άραγε κράτος παλεύει η αριστερά; Ας θυμηθούμε έναν κορυφαίο διανοητή της νεωτέρας φιλοσοφίας το Μπαρουχ Σπινόζα ο οποίος -ίσως άθελά του- προοιωνίζει τον τρόπο και το ποιόν του αριστερού κράτους. Αναφέρει λοιπόν ο σπουδαίος αυτός διανοητής: *“δείξαμε πώς το δικαίωμα του κυρίαρχου που δεν έχει άλλο όριο από τη δύναμή του συνίσταται στο ότι υπάρχει μία σκέψη και εφαρμογή δημόσιας δύναμης στην οποία όλοι υπακούουν”*. Οι αριστεροί διανοητές δεν θα ξεφύγουν πολύ από την παραπάνω τοποθέτηση. Εάν στους Έλληνες και δή στον Πλάτωνα και στον Αριστοτέλη -με κριτήριο την εθνική συνοχή και ανάπτυξη- το κράτος αντιπροσώπευσε τον εξωτερικό τρόπο ύπαρξης του έθνους και της φυλής, στη μεταδιαφωτιστική αριστερά το κράτος είναι μία μετεμψύχωση του κράτους Λεβιάθαν του Hobbes. Δεν στηρίζεται σε κανένα εσωτερικό εθνικό ιστό, γλώσσας πολιτισμού και έθνους, απλά είναι ο τρόπος του διεθνιστικού οικουμενισμού της ανθελληνικής αριστεράς διάνοησης. Αποκομμένο το κράτος του επιστημονικού σοσιαλισμού από τον εσώτερο εθνικό ιστό -επιμένουμε το Ελληνικό κράτος από τον Πλάτωνα έως το Μακρυγιάννη- καθίσταται τρόπος εξουσιαστικής επιβολής του διεθνιστικού χάους. Άνθρωποι χωρίς εσωτερικό εθνικό δεσμό, το χρήμα είναι το μόνο που ενώνει τους ανθρώπους, άμορφοι μαζάνθρωποι, είναι τα χαρακτηριστικά του αριστερού κράτους. Σε ένα κόσμο όπου τα πάντα είναι ηλεκτρονική διακυβέρνηση και ύλη, καθημερινότητα και χρήμα, γή και πέτρα, οι αριστεροί στήνουν το κράτος σαν μεσαία κατάσταση. Όταν οι αριστεροί κρατιστές

επιβάλλουν την ύλη και την ανθρώπινη μαζοποίηση τότε το κράτος εξαφανίζεται, σαπισμένο στις εθνικές του ρίζες και αποκαλύπτεται η υλική και αποχαυνωτική παγκοσμιοποίηση ενός παγκοσμίου υποκράτους όπου οι άνθρωποι απλά υπάρχουν χωρίς συμπαντικό προσανατολισμό, χωρίς ιδέες, κλεισμένοι στο σπήλαιο της λήθης και της παιδευτικής αγνοίας. Σε αυτό το σημείο προσεκτικά οδηγείται η Ελλάδα, διότι η αριστερά δεν πιστεύει σε καμμία έννοια κράτους όπως θέλουν οι περισσότεροι Έλληνες να πιστεύουν αφελώς. Η αριστερά βλέπει το κράτος σαν καθαρά μεσοβέζικη κατάσταση ανάμεσα στο έθνος-που καλείται να διαλύσει-και στον άμορφο υλικό και προλεταριακό κόσμο-που θέλει να χτίσει. Δε θέλει καμμία ευτυχισμένη Ελλάδα, καμμία ανεπτυγμένη Ελλάδα, διότι πιστεύει στην άμορφη και μαζοποιητική παγκοσμιοποίηση, στο ένα παγκόσμιο κράτος όπου οι όροι “Έλληνας” και “Ελλάδα” αγνοούνται. Οι Έλληνες θα πρέπει να διαβάσουμε τα κείμενα που καθοδηγούν τους σημερινούς κυβερνώντες ώστε να ενημερωθούν για το ότι στο πρόγραμμα των κομμουνιστών δεν υπάρχει καμμία ανεξάρτητη και ευδαιμονούσα Ελλάδα. Πολύ απλά διότι το κράτος των κομμουνιστών, αποκομμένο από τις εθνικές καταβολές, είναι ένα απλό συνονθύλευμα ανθρώπων, χωρίς βαθύτερα πνευματική συνένωση, τρόπος μάζωξης ετεροκλήτων ανθρώπων και ατόμων, τα οποία όταν ελεγχθούν τότε αποδίδονται στο παγκόσμιο τέρας που ονομάζεται παγκόσμιο κράτος χωρίς κουλτούρα, έθνη και σύνορα.

Μέχρι βέβαια να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, σύμφωνα και με τους τρόπους που παραπάνω επιδείξαμε, η Ελλάδα κατακλύζεται από τα στίφη των ανατολιτών που τώρα ονομάζονται “πρόσφυγες”. Πολύ απλά το αριστερό κράτος δεν θα πρέπει να έχει κανένα εθνικό και ιστορικό εσώτερο δεσμό. Ετερόκλητα στοιχεία θα πρέπει να συναποτελούν την Ελλάδα του 21ου αι. Ο όρος εθνική ανάπτυξη αγνοείται, διότι θα πρέπει οι Έλληνες να οδηγηθούμε στην έσχατη προλεταριοποίηση, διότι μόνον με αυτόν τον τρόπο θα δικαιωθεί το οικουμενικό προλεταριακό μαρξικό κράτος, που αποτελείται από ανθρώπους χωρίς εθνικό και φυλετικό προσανατολισμό. Ούτως ή άλλως οι έννοιες Πατρίδα και Έθνος και Φυλή έχουν δαμινοποιηθεί στην εποχή μας. Δεν ήταν όμως πάντα έτσι.

Ο ξεχωριστός άξιος άνθρωπος επίσης αγνοείται και απορρίπτεται στο αριστερό και προλεταριακό κράτος. Σε αυτή τη βάση η αστική δεξιά και η προλεταριακή αριστερά συνεργάζονται άψογα, τη στιγμή που απουσιάζουν στη δύσμοιρη Ελλάδα οι ιστορικές γνώσεις που θα οδηγούσαν στην ίδρυση ενός μεγάλου κράτους. Η άγρια φορολογία και επιχειρηματιών -φόρος ανάμνησης στο Μάρξ- και στους μισθωτούς εξαθλιώνει τους Έλληνες διότι το σύγχρονο αριστερό κράτος που χτίζεται δεν θέλει τους Έλληνες. Δεν είναι Ελληνικό. Είναι μεσαία κατάσταση. Όταν ελέγξει τους πάντες και τα πάντα, όταν διαβρώσει τα μέρη που αναπτύχθηκε το Ελληνικό Έθνος, τότε ήρεμα θα διαλυθεί και θα ενσωματωθεί ως άχρωμο άοσμο και ανύπαρκτο στην παγκόσμια άμορφη και μαζοποιητική κοινωνία των αποχαυνωμένων προλεταρίων. Για αυτό και διαπραγματεύονται συνεχώς. Διότι παράλληλα διαλύονται όλα τα αποθέματα και οι δομές του νέου Ελληνικού κράτους. Οι διαπραγματεύσεις θα σταματήσουν όταν πλέον οι Έλληνες και η Ελλάδα θα έχουν χάσει τη δυνατότητα ιστορικής ύπαρξης και συνέχειας. Όταν στην πάλαι ποτέ Ελληνική επικράτεια θα ζούν και θα επικρατούν οι όροι του μαζοποιητικού και αντεθνικού παγκοσμίου κράτους που οι σύγχρονοι εξουσιαστές ονειρεύονται. Αυτές είναι οι πολυεθνικές, άνθρωποι χωρίς εθνικό προσδιορισμό, απουσία θρησκείας και κουλτούρας, κατάργηση συνόρων, ηλεκτρονική ελεγχσιμότητα, και ω του θαύματος τότε θα σταματήσει και ο πόλεμος της Συρίας και γενικά όλοι οι πόλεμοι. Η Ακρόπολη κάτι θα θυμίζει από Ελλάδα και μόνο, στις υπηρεσίες τα παιδιά των σημερινών Ελλήνων(κάποια τουλάχιστον) θα απουσιάζουν. Θα εργάζονται όμως «Έλληνες» δεύτερης γενεάς (ο νοών νοείτω).

Ας θυμηθούμε αμυδρώς κάποιες μαρξικές θέσεις περί του κράτους: *“Σύμφωνα με τον Μαρξ, το κράτος επισφραγίζει ένα καθεστώς αδικίας, αφενός διότι παρέχει το νομικό υπόβαθρο που νομιμοποιεί την ατομική ιδιοκτησία και αφετέρου διότι θεσπίζει φορολογικούς μηχανισμούς, που μεθοδεύουν μια μεροληπτική κατανομή του παραγόμενου πλούτου. Μέσω του νόμου, ρυθμίζει τον αθέμιτο ανταγωνισμό για να αποτρέψει τη σύσταση μονοπωλίων και να περιφρουρήσει την ελεύθερη αγορά, ενώ επιβάλλοντας, μέσω κατασταλτικών μηχανισμών, τη συνολική ομαλότητα,*

καθίσταται εγγυητής της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Έτσι, διευκολύνει την ηγεμονία της άρχουσας τάξης, καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση μαζικής συμμετοχής στην εξουσία, μέσω πολιτικών θεσμών και διαδικασιών, όπως οι εκλογές, που εξασφαλίζουν μια τυπική έκφραση ελευθερίας και ισότητας” (Ρωμανός, 2010:78-79). Μάλλον δύσκολα κάποιος θα διαφωνήσει ότι το κράτος στο Μαρξ είναι αποκομμένο από κάθε εθνικό προσδιορισμό. Σε καμμία περίπτωση δεν αντιμετωπίζεται ως σύνολο ανθρώπων με κοινούς εθνικούς και πολιτιστικούς προσδιορισμούς. Μάλλον και οι σημερινοί κυβερνώντες της Ελληνικής επικρατείας, παρόμοιες πίστεις έχουν. Αυτό είναι πράγματι μία πολύ σημαντική διαπίστωση διότι το παρών Ελληνικό κράτος αντιμετωπίζεται πέρα από κάθε ιστορική και εθνική βάση, άρα δεν υπάρχει ο σκοπός της εθνικής και ιστορικής ανασυγκρότησης. Το μόνο που υπάρχει είναι να έλθει στα επίπεδα της προλεταριακής εξαθλίωσης προκειμένου να επιβεβαιωθεί ο Κάρολος Μαρξ. Πράγματι αυτό συμβαίνει. Οι αριστεροί κυβερνώντες διαμαρτύρονται όχι διότι το σημερινό Ελληνικό κράτος δεν παράγει πολιτισμό, ή διότι δεν είναι άξιο τέτοιων προγόνων, αλλά διότι θεωρούν ότι τα κακά αφεντικά πίνουν το αίμα των Ελλήνων. Με προσεκτικά βήματα όλα μεταφέρονται στην παλαιότερα του ευρώ. Εκεί όλοι και όλες ενώνονται με βάση την ύλη χωρίς κανένα προσδιορισμό θρησκείας και γλώσσας και κουλτούρας. Το κράτος των αριστερών επιτυγχάνει το σκοπό του. Το κακό αστικό κράτος διαλύεται διότι είναι άδικο, το καινούργιο παγκόσμιο προλεταριακό κράτος, αμόρφων και μαζανθρώπων χτίζεται προσεκτικά. Φαντάζομαι και ο Μαρξ θα διαπραγματευόταν με τους κακούς καπιταλιστές μέχρι να διαλυθεί το Ελληνικό κράτος και πάνω στα ερείπιά του να περάσει το παγκόσμιο προλεταριακό κράτος. Χωρίς να βγούμε από το ευρώ(κοινό νόμισμα, διασφάλιση τοκογλύφων(οι αριστεροί πάντα χρειάζονται το διεθνή πλούτο, ο Λένιν εξάλλου έφθασε στη Ρωσία με ξεστό τραπεζικό χρήμα, και άλλοι βέβαια).

Χωρίς αγωνία, διλήμματα ζωής και θανάτου, χωρίς τη μοιραία διαπίστωση «ξέρετε δεν γινόταν αλλιώς, θα πρέπει να υπογράψουμε», χωρίς καθυστερήσεις πασπαλισμένες με εθνική αγωνία δεν αλλοτριώνεται ο Έλληνας, δεν διαλύεται το Έθνος, η Θρησκεία, τα σύνορά του, η κουλτούρα του και ο πολιτισμός. Όταν επιτέλους θα μθούν οι υπογραφές όλα θα έχουν τελειώσει αλλά θα έχει αρχίσει η προλεταριακή μικροζωή. Η παγκόσμιος μαρξική ειρήνη είναι ανέξοδη. Δεν θέλει πολλά. Δεν θέλει να γίνεις Μέγας Αλέξανδρος. Απλά επιζητεί την προσωπική ενστιγμική παραίτηση από όλα τα Εθνικά όνειρα ,τέτοια όπως καθορίστηκαν από τον αυτοκρατορισμό του Ρήγα και του Ίωνος Δραγούμη. Όποιος δυσπιστεί στα παραπάνω ας διαβάσει προσεκτικά το παρακάτω απόσπασμα από τον Πουλαντζά (1990,211-215):. Σημαντικότερη διαπίστωση, μάλλον πολυδιαβασμένη από τους σημερινούς κυβερνώντες. Δεν πρέπει να υπογραφεί τίποτε, δεν πρέπει από ψηλά να επιτευχθεί τίποτε. Πρέπει όλοι οι Έλληνες να νοιώσουν προλετάριοι, πρέπει να ανακατευθούν με τους δήθεν εξαθλιωμένους ανατολίτες που κατακλύζουν τη χώρα του Κολοκοτρώνη. Το τέλος των διαπραγματεύσεων θα συμπέσει με τη νέα ταξική και προλεταριακή συνείδηση που αναγκαστικά θα αποκτήσουν οι νεοέλληνες, βάζοντας αυτοί με τη νέα τους ταυτότητα ουσιαστικά υπογραφή σε νέα μνημόνια. Ο σημειακό προσδιορισμός της λέξης Ελλάδα είναι εξάλλου τελείως διαφορετικός στο στόμα του Παπαφλέσσα και του Τσίπρα.

Ο Μαρξ καταδεικνύει εξάλλου το στίβο, το χώρο που διεξάγονται πλέον οι αγώνες. Από τον πνευματικό δήμο των αρχαίων Ελλήνων όπου οι ιδέες της πόλης κράτους προηγούντο κάθε άλλου συμφέροντος και αξίας, φθάσαμε στην περίφημη μαρξική φράση «οι κυρίαρχες ιδέες είναι ιδεατές εκφράσεις των υλικών σχέσεων». Μάλιστα. Πράγματι κάθε συνάντηση με την τροϊκανική θεσμική αντιπροσωπεία χαρακτηρίζεται και μόνο από ιδεατές εκφράσεις υλικών σχέσεων. Βέβαια σαν Έλληνες σε αυτό το ξενόφερτο μαρξικό παιχνίδι θα πρέπει να αντιτάξουμε την πλουσία αρχαιοελληνική μας γραμματεία η οποία προσφέρει οδό και τρόπο ασφαλούς προσωπικής και κοινωνικής πολυσχιδούς αναπτύξεως.

*Ο Βασίλειος Μακρυπούλιας είναι δρ. Φιλοσοφίας.

Πηγή: www.antibaro.gr/